

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 5Csp/14/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8818200311
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Matúš Kalanin
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2019:8818200311.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudcom JUDr. Matúšom Kalaninom v spore žalobcu: V. X., N.. XX. XX. XXXX, C. A. B. X. V. XX/X, XXX XX M. N. C., zastúpený WEBBER LEGAL, s.r.o., so sídlom Na rozhliadke 2, 831 01 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 50 680 552, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 651,50 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 651,50 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 651,50 eur od 19.12.2017 do zaplatenia, a to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 85%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 31.1.2018 domáhal rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 651,50 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 651,50 eur od 11.5.2016 do zaplatenia a náhrady trov konania. Podanie žaloby odôvodnil tým, že medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom došlo dňa 21.10.2015 k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere označenej ako Zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru zo strany žalovaného v prospech žalobcu (ďalej len „Zmluva o spotrebiteľskom úvere“), ako aj k uzavretiu Dohody o poskytovaní služieb, ktorá bola uzavretá v súvislosti so Zmluvou o spotrebiteľskom úvere, avšak na samostatnej listine (ďalej len „Dohoda o poskytovaní služieb“) Zmluvy sú v hrubom rozpore so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „Zákon“), zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“) a zákonom č. 40/1964 Zb. Občianskym zákonníkom (ďalej len „Občiansky zákonník“). Žalovaný je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 651,50 eur s príslušenstvom nakoľko dohoda o odplate podľa Zmlúv je neplatná, ak je dohoda o odplate podľa Zmlúv je platná, Zmluva o spotrebiteľskom úvere je bezúročná a bez poplatkov a Dohoda o poskytovaní služieb je neplatná. Žalobca bol povinný uzavrieť okrem samotnej Zmluvy o spotrebiteľskom úvere tiež Dohodu o poskytovaní služieb. V Dohode o poskytovaní služieb je v čl. I. bode 2. síce uvedené, a to zvýrazneným písmom, že dohodnuté služby sú dobrovoľné a doplnkové, avšak v skutočnosti bol žalobca nútený, v prípade, ak mal záujem, aby mu žalovaný poskytol spotrebiteľský úver, uzavrieť aj túto Dohodu o poskytovaní služieb. Zmluvná dokumentácia nebola individuálne dojednaná a nepochybne je zmluvou formulárovou a vyplýva z nej, že konštrukcia zmluvnej dokumentácie bola veriteľom vopred stanovená

a žalobca spotrebiteľ nemal na výber, či Dohodu o poskytovaní služieb uzavrie alebo nie. Uzavretie Dohody o poskytovaní služieb je síce vo formulárovej dokumentácii uvedená ako dobrovoľná, teda žalobca údajne mohol vyjadriť svoj nesúhlas s uvedenou Dohodou o poskytovaní služieb. V skutočnosti ale žalobca ako spotrebiteľ nemal absolútne žiadnu možnosť prejavíť dobrovoľnosť a nemal možnosť vyjadriť nesúhlas v časti Dohody o poskytovaní služieb, ale musel predpripravenú formulárovú zmluvnú dokumentáciu (t.j. Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, rozhodcovskú doložku, Dohodu o poskytovaní služieb) len akceptovať ako celok, alebo ako celok ju odmietnuť. Zo žiadneho dokumentu nevyplýva, že by mal žalobca možnosť získať spotrebiteľský úver u veriteľa, ak by žiadal zmeniť výšku poistného alebo ak by o poistné nemal záujem. Vyššie uvedené podporuje aj skutočnosť, že síce v Dohode o poskytovaní služieb je v čl. I. bode 2. uvedené, a to zvýrazneným písmom, že dohodnuté služby sú dobrovoľné a doplnkové, avšak túto Dohodu o poskytovaní služieb spotrebiteľ po jej uzavretí nemá možnosť túto údajne dobrovoľnú Dohodu vypovedať. Zo záverečných ustanovení (čl. III. Dohody o poskytovaní služieb) vyplýva, že, Dohoda o poskytovaní služieb zaniká: buď dohodou zmluvných strán (teda spotrebiteľ nie je jednostranne oprávnený túto ukončiť), alebo splnením záväzkov oboch strán v plnom rozsahu, alebo zánikom Zmluvy o úvere, alebo 4 podľa odseku 2. Odsek 2 následne ustanovuje tzv. prolongáciu tejto Dohody o poskytovaní služieb, a síce, že táto sa vzťahuje aj na revolving - t.j. opakované poskytnutie ďalších finančných prostriedkov spotrebiteľovi zo strany veriteľa, pričom len v takomto prípade („pre prípad revolvingu“) má spotrebiteľ možnosť túto Zmluvu vypovedať, a aj to len vo veľmi limitovanom časovom rozsahu, 15 dní pred splatnosťou splátky, po uhradení ktorej sa poskytuje revolving. Teda spotrebiteľ môže vypovedať túto Dohodu, ak splnil všetky záväzky podľa Zmluvy, nakoľko revolvingom sa zakladá nové úverové obdobie. Takáto konštrukcia Dohody o poskytovaní služieb celkom jednoznačne preukazuje, že jej uzavretie nie je dobrovoľné, ale že veriteľ chce od spotrebiteľa získať týmto spôsobom ďalšie finančné prostriedky. Ak by totižto bolo uzavretie tejto Dohody skutočne dobrovoľné a sledovalo by skutočné záujmy spotrebiteľa, spotrebiteľ by mal byť oprávnený kedykoľvek túto Zmluvu jednostranne vypovedať. T.j. uzavrel ju „dobrovoľne a nepodmienené“, preto by ju mal možnosť rovnako kedykoľvek ukončiť. Navyše, aj odsek 1 Dohoda o poskytovaní služieb zaniká zánikom Zmluvy o úvere), aj odsek 3 (odstúpením od Zmluvy o úvere zaniká aj Dohoda o poskytovaní služieb) preukazujú, že Dohoda o poskytovaní služieb je previazaná so Zmluvou o úvere. Takýmto spôsobom žalovaný obchádza Zákon v časti uvedenia skutočnej RPMN, skutočnej celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, ako aj v časti uvedenia skutočnej odplaty v zmysle Občianskeho zákonníka a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. Hodnota RPMN je v Zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená vo výške 24,36 %. Táto hodnota je v Zmluve uvedená nesprávne, a to z dôvodu, že Žalobca bol povinný uzavrieť tiež Dohodu o poskytovaní služieb (k povinnosti Žalobcu uzavrieť tiež Dohodu o poskytovaní služieb sa vyjadrujeme nižšie). Skutočná RPMN, po zarátaní nákladov požadovaných žalovaným od žalobcu za plnenie podľa Dohody o poskytovaní služieb, vypočítaná podľa interaktívnej kalkulačky na výpočet RPMN zverejnenej na portáli finančnej osvetly a ochrany finančného spotrebiteľa Ministerstva financií Slovenskej republiky S.:/..H..B.-T., je vo výške 86,77 %. Vzhľadom na túto výšku RPMN je dohoda o odplate podľa zmluvnej dokumentácie neplatná, a to pre jej rozpor s dobrými mravmi, ako aj pre rozpor s ustanoveniami o najvyššej prípustnej výške odplaty (§ 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády č. 87/1995 Z. z.). V Zmluve o spotrebiteľskom úvere nie sú uvedené nižšie uvedené náležitosti, resp. tieto sú uvedené nesprávne (čo má ten istý účinok, ako keby Zmluva uvedenú náležitosť neobsahovala - porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 08. 03. 2017): celková výška spotrebiteľského úveru (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. g) Zákona) - v Zmluve je táto náležitosť vyjadrená nesprávne, ročná percentuálna miera nákladov, vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) Zákona) - v Zmluve nie je táto náležitosť vyjadrená nesprávne, celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) Zákona) - v Zmluve nie je táto náležitosť vyjadrená nesprávne, výška, počet a termíny splátok v členení na istiny, úroky a iné poplatky, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. l) Zákona) - v Zmluve táto náležitosť absentuje úplne, doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere (náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) Zákona) (v Zmluve je tento údaj vyjadrený nesprávne). Zákon a Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) definujú nižšie uvedené pojmy nasledovne: „celková výška spotrebiteľského úveru“: maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere

(ust. § 2 písm. l) Zákona) (článok 3 písm. l) Smernice 2008/48 ES o spotrebiteľských úveroch) „celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom“ všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok (ust. § 2 písm. g) Zákona), všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; zahrnuté sú aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí služieb, aby získal úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok (článok 3 písm. g) Smernice) všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní, poplatkov pre sprostredkovateľov úverov a iných poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o úvere, okrem notárskych poplatkov. Skutočná informovanosť veriteľa o nákladoch by sa mala objektívne posúdiť so zreteľom na požiadavky profesionálnej starostlivosti (bod 20. úvodných ustanovení Smernice) „celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť“: súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom (ust. § 2 písm. h) Zákona) súčet celkovej výšky úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom; (článok 3 písm. h) Smernice). Keďže je pojem „celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť“ vymedzený ako „súčet celkovej výšky úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom“, vyplýva z toho, že pojmy „celková výška úveru“ a „celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom“ sa vzájomne vylučujú a celková výška úveru preto nemôže zahrňovať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov na úver pre spotrebiteľa. Do celkovej výšky úveru nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmenu za záväzky dohodnuté z dôvodu predmetného úveru, ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. K výkladu pojmu „celková výška úveru“ sa vyjadril Súdny dvor EÚ v relatívne čerstvo ukončenej právnej veci C-377/2014, kde bol Rozsudok vynesený dňa 21.04.2016. Vzhľadom na vyššie uvedené treba na štvrtú otázku odpovedať tak, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48, ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. V Zmluve je uvedené, že výška spotrebiteľského úveru je 2190 eur. Žalobcovi však bol skutočne poskytnutý spotrebiteľský úver len vo výške 1971 eur, keďže na jeho bankový účet mu bola reálne pripísaná len táto suma, nakoľko poplatok vo výške 219 eur veriteľ započítal do celkovej výšky spotrebiteľského úveru. Hodnota RPMN je v Zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená vo výške 24,36 %. Táto hodnota je v Zmluve uvedená nesprávne, a to z dôvodu, že Žalobca bol povinný uzavrieť tiež Dohodu o poskytovaní služieb (k povinnosti Žalobcu uzavrieť tiež Dohodu o poskytovaní služieb sa vyjadrujeme nižšie). Skutočná RPMN, po zarátaní nákladov požadovaných žalovaným od žalobcu za plnenie podľa Zmluvy o poskytovaní služieb, vypočítaná podľa interaktívnej kalkulačky na výpočet RPMN zverejnenej na portáli finančnej osvetly a ochrany finančného spotrebiteľa Ministerstva financií Slovenskej republiky S.:.H.B.-T., je vo výške 86,77 %. Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť podľa Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je v Zmluve uvedená vo výške 3081,72 eur. Skutočná celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, po zarátaní nákladov požadovaných žalovaným od žalobcu za plnenie podľa Zmluvy o poskytovaní služieb, je vo výške 5234,22 eur. Neuvedenie výšky, počtu a termínov splátok v členení na istiny, úroky a iné poplatky Splátky spotrebiteľského úveru nie sú v Zmluve rozčlenené na splátky istiny, úrokov a poplatkov, čím sa v zmysle konštantnej judikatúry úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vyššie uvedený záver je potrebné prijať napriek Rozsudku súdneho dvora EÚ vo veci C-42/2015, nakoľko priamy účinok Smernice nie je možný (nakoľko sa jedná o právne vzťahy horizontálne, teda medzi jednotlivcami) a eurokonformný výklad ust. § 9 ods. 2 písm. k) Zákona účinného v čase uzatvárania Zmluvy (teda nepriamy účinok Smernice) nie je možný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade vnútroštátne právo - Zákon, nad rámec smernice zakotvuje prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Zmluva v čase jej uzatvárania musela podľa Zákona účinného v čase jej uzatvárania zo Zákona (§ 9 ods. 2 písm. f)) obsahovať: a) termín konečnej splatnosti, a b) dobu trvania Zmluvy. S účinnosťou od 1.5.2018 slovenský zákonodarca pristúpil k novelizácii predmetného ustanovenia Zákona a to zákonom č. 279/2017 Z. z. a to tak, že v ust. § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová "a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru". S účinnosťou od dátumu uvedeného vyššie teda bude postačovať vyjadrenie len jednej z náležitostí týkajúcej sa trvania Zmluvy / konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Ako

vyplýva z dôvodovej správy uvedenej k Zákonu č. 279/2017 Z. z. , samotný slovenský zákonodarca pristúpil k novelizácii sporného ustanovenia, a to výlučne z dôvodu, že toto ustanovenie je v rozpore so Smernicou. Až do účinnosti novely zákona však Zmluvy musia obsahovať uvedenie aj termínu konečnej splatnosti, aj dobu trvania Zmluvy - v opačnom prípade je spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 Zákona. Dohoda o poskytovaní služieb je neplatná, a to z nasledovných dôvodov: a) cieľom tejto dohody bolo obchádzať zákon v časti uvedenia skutočnej RPMN, skutočnej celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť a skutočnej odplaty v zmysle nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., b) jedná sa o neprijateľnú spotrebiteľskú podmienku, c) jedná sa o pokračovanie v neprijateľnej spotrebiteľskej podmienke, ktorú žalovaný požíval vo svojich predchádzajúcich zmluvách. Žalobca vykonal v súvislosti so Zmluvou úhrady v celkovej výške 2622,5 eur, z čoho splátky istiny predstavovali 1971 eur a splátky úrokov a poplatkov predstavovali sumu 651,50 eur (splátky úrokov a poplatkov ďalej len „Zaplatené Úroky a Poplatky“). Vzhľadom na skutočnosť, že spotrebiteľský úver poskytnutý prostredníctvom Zmluvy sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, Odporca je povinný vydať Navrhovateľovi bezdôvodné obohatenie spočívajúce v zaplatených Úrokoch a Poplatkoch a zaplatiť mu zákonný úrok z omeškania.

2. Žalovaný k žalobe uviedol, že žiada žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať žalovanému náhradu trov konania. Podaná žaloba neobsahuje ani skutkový a ani právny dôvod, ktorý by preukazoval tvrdenie o nútení k uzavretiu dohody o poskytovaní služieb. Okrem toho, žalobca uvedené tvrdenia produkuje s odstupom 2,5 roku, čo relativizuje vôbec akúkoľvek vierohodnosť jeho tvrdení. Žalobca počas uplynulých 2,5 roka nikdy nespochybnil ani uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a ani samotnej dohody, nikdy nepodal sťažnosť, námietku alebo reklamáciu ohľadne uzavretia dohody o poskytovaní služieb, jej obsahu. Spájanie spôsobu ukončenia dohody o poskytovaní služieb s dobrovoľnosťou pri jej uzavretí je vecne mylným postupom, ktorý vedie k zavádzajúcim záverom. Žalobca tvrdí, že v zmysle dohody nemá túto možnosť vypovedať inokedy, len pri prolongácii. V prvom rade žalobca opomína podmienky, za ktorých je možné akýkoľvek zmluvný vzťah ukončiť jednostranne. Výpoveď je možná v prípade, ak ide o zmluvu na dobu neurčitú (arg. a contrario to znamená, že ani Občiansky zákonník v prípade zmluvného vzťahu, ktorého trvanie je ohraničené, neupravuje generálne právo výpovede). Žalobcove tvrdenia resp. subjektívne predstavy o dobrovoľnom a nepodmienenom uzavretí dohody o poskytovaní služieb, ktoré by mali byť realizované len v prípade, ak by ju mohol ukončiť kedykoľvek, nemajú oporu v žiadnom zákonnom ustanovení (ktoré napokon žalobca v podanej žalobe neoznačuje). Tvrdenia žalobcu ohľadne podmienenosti či nepodmienenosti uzavretia dohody o poskytovaní služieb okrem jej obsahu, vlastného reálneho konania žalobcu preukazuje práve to, že v prípade čerpania revolvingu má žalobca ako zmluvná strana sa rozhodnúť, či si želá trvanie dohody, alebo ju chce ukončiť aj jednostrannou výpoveďou. Okrem uvedeného, žalovaný v prípade žiadosti či návrhu na uzavretie dohody o skončení/zrušení dohody o poskytovaní služieb, akceptuje takéto návrhy na ukončenie. Žalobca nikdy skončenie dohody o poskytovaní služieb nenavrhol, a ani uzavretie nenamietal. Žalobné tvrdenia sú založené na hypotetických úvahách a záveroch. Nakoľko náklady podľa dohody o poskytovaní služieb nie sú súčasťou celkových nákladov podľa zákona, samotný žalobca tvrdí, že dohoda o poskytovaní služieb je neplatná, v dôsledku čoho by ani náklady podľa nej nemohli byť zahrnuté do celkových nákladov v zmysle zákonnej definície podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. keďže súčasťou týchto nákladov sú len plnenia z platného právneho titulu, RPMN sa nepočíta vzorcom zverejneným na internetovej stránke, ale spôsobom predpísaným zákonom. Uzavretie Dohody o poskytovaní služieb bolo dobrovoľná a nikdy nebolo podmienkou na získanie úveru, preto ani odplata sa nemohla zahrnúť do výpočtu RPMN pre úver, pričom žalovaný poukázal na znenie § 2 písmeno i) a písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmlúv. Odkaz žalobcu na výpočet prostredníctvom kalkulačky zverejnenej na portáli G..H..B. je nesprávny, nakoľko v danom prípade ide len o orientačný, informatívny výpočet, nezohľadňujúci všetky relevantné údaje. Výpočet uvádzaný žalobcom prostredníctvom internetovej kalkulačky nepovažuje žalovaný za hodnoverný dôkaz, pretože výpočet RPMN ovplyvňujú nasledujúce údaje: suma úveru, celkové náklady, dátum splatnosti prvej splátky, dátum vyplatenia úveru a dátum splatnosti jednotlivých splátok. Predložený vzorec všetky potrebné údaje nezohľadňuje. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 43CoSr/1/2018, zo dňa 27.03.2018. Poskytnutie úveru predstavuje z právneho hľadiska splnenie záväzku veriteľa poskytnúť úver. Žiadna právna úprava neurčuje, že pojem „poskytnutie úveru“ je rovnocenný či dokonca synonymom „vyplatenia úverových peňažných prostriedkov“. Žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. Obdo V 47/2001 (ZSP 8/2004) Zmluvu o úvere charakterizuje záväzok veriteľa poskytnúť v prospech dlžníka peňažné prostriedky v určitej výške a záväzok dlžníka poskytnúť prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Naplnenie úverového vzťahu nie je podmienené priamym plnením dlžníkovi v hotovosti alebo bezhotovostným plnením na jeho účet v peňažnom ústave, ale poskytnutie peňažných prostriedkov môže mať aj formu

plnenia záväzkov dlžníka priamo jeho veriteľovi v hotovosti alebo na jeho účet v peňažnom ústave. Tak ako v prípade účelového úveru, kedy poskytovateľ úveru poskytuje peňažné prostriedky dlžníkovi na účet tretej osoby (napríklad na financovanie predmetu kúpy, ku ktorej sa úver účelovo viaže a podobne), rovnako aj v prípade uhradenia jedného úveru druhým (z právneho hľadiska najčastejšie ide o započítanie pohľadávok) vždy pôjde o poskytnutie úveru. Poskytnutím úveru sa teda rozumie úkon, ktorým sa splní záväzok poskytovateľa úveru uvoľniť peňažné prostriedky spôsobom a vo forme, ktorá je medzi stranami dohodnutá. Žalobca vyššie uvedenou argumentáciou napáda závery, kedy sa berie výška úveru ako výsledná suma poskytnutých finančných prostriedkov. To, že žalovanému bola na účet poukázaná nižšia suma, ako je uvedené v zmluve, nie je spôsobené tým, že by mu bol poskytnutý nižší úver, ako bol dohodnutý, ale skutočnosťou, že zmluvné strany sa dohodli na započítaní poplatku za poskytnutie úveru v určenej výške - táto okolnosť vyplýva z bodu 10 Zmluvných dojednaní, ako aj zo samotnej zmluvy o revolvingovom úvere (body 5 a 6). Otázka poplatku, jeho prípustnosti a prijateľnosti bola osobitne posúdená v stanovisku Národnej banky Slovenska zo dňa 29.01.2016, číslo OFS - 12322/2015. Poplatok za poskytnutie úveru bol zohľadnený pri výpočte RPMN, nakoľko táto okolnosť vyplýva zo samotného zákona. O tom, že RPMN sa počíta aj so sumou poplatku za poskytnutie úveru, bol žalobca písomne a v súlade so zákonom informovaný aj pred uzavretím samotnej zmluvy. Z obsahu jeho tvrdení nevyplýva žiadna reálna skutočnosť, ktorá by podporila jeho tvrdenia o nesprávnom výpočte RPMN. V súvislosti s tvrdeniami žalobcu odkazujúcimi na rozhodnutie vo veci C - 377/14 Radlinger, Radlingerová žalovaný namieta, že tvrdenia uvádzané v žalobe sú založené na čiastkovom, nie však úplnom, prevzatí pasáží uvedeného rozhodnutia. Odlišnosť tejto veci od spomenutého prípadu pre Súdny dvorom EÚ je ďalej v tom, že odplata za poskytnutie služby nie je platbou za úver, nie je poplatkom za úver a ani súčasťou celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom. Aj podľa záveru Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 43CoR/5/2016 ohľadne dohody o poskytnutí služby nie je platba podľa uvedenej dohody súčasťou celkových nákladov a teda ani súčasťou RPMN (bod 45 odôvodnenia). Žalovaný ďalej poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Cdo/146/2017, zo dňa 22.02.2018, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 341/07. V súvislosti s neakceptovateľnosťou momentu aplikácie práva takou jeho realizáciou, ktorá vychádza výlučne z rigorózneho jazykového výkladu dotknutých ustanovení, poukázal žalovaný na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6MCdo 22/2010. Jazykový doslovný výklad právnej normy podávaný žalobcom odporuje v prvom rade systematickému výkladu. Podstata systematického výkladu spočíva v tom, aký význam má obsah určitého ustanovenia či pri zohľadnení iných zákonných ustanovení (prípadne ustanovení iného zákona). V súvislostiach s výkladom § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je prvým ustanovením, ktoré treba zohľadniť § 9 ods. 5. Podľa jeho znenia spotrebiteľ má právo požadovať tzv. amortizačnú tabuľku obsahujúcu rozpis splátok, a členenie splátky. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Žalovaný poukázal aj na to, že otázka eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva v súvislosti so zákonom č. 129/2010 Z.z. bola donedávna posudzovaná rôzne a dospela až do stavu, kedy časť súdnej praxe negovala závery rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Túto prax jednoznačne odmietol Najvyšší súd SR, ktorý v uznesení sp.zn. 3Cdo 146/2017 vyslovil : To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110). Z obsahu tvrdení žalobcu nevyplýva žiadna konkrétna skutková okolnosť, ktorá by ho oprávňovala požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný namieta zjavnú neodôvodnenosť nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Zmluva o úvere je odplatnou zmluvou, ktorej charakteristickými znakmi sú poskytnutie peňažných prostriedkov veriteľom, stanovenie sumy týchto prostriedkov a odplata za ich poskytnutie. Tejto skutočnosti si bol dlžník pri podpise zmluvy plne vedomý, pričom za okolností uvedených v zmluve požiadaval žalovaného o predčasné splatenie úveru. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva možnosť spotrebiteľa domáhať sa vrátenia dobrovoľného, zákonným spôsobom zníženej hranice plnenia bez opory v reálnych skutkových a zákonných okolnostiach.

3. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s prílohami žaloby, Zmluvou o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.10.2015, Dohodou o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX z 21.10.2015, Mailovou komunikáciou žalobcu a žalovaného z 12.12.2017 spisu, Výzvou žalobcu z 9.12.2017, Oznámením o predčasnom splatení pohľadávky z úveru zo dňa 10.5.2016, Výpisom z účtu žalobcu. Ďalej súd vykonal dokazovanie oboznámením písomných vyjadrení žalovaného z 18.6.2018, z 27.11.2018, z 10.1.2019, z 24.1.2019 a z 29.1.2019 ako aj prednesom právneho zástupcu žalobcu a zistil nasledovný skutkový stav:

4. Dňa 21.10.2015 strany sporu uzavreli zmluvu o revolvingovom úvere pod č. XXXXXXXXXXXX. Z obsahu bodu 5. zmluvy je zrejmé, že žalobcovi veriteľ poskytne spotrebiteľský úver vo výške 2190,- eur, pričom úroková sadzba úveru je 16,94% ročne, odplata za úver vo výške 26,94%, ročná percentuálna miera nákladov je 24,36%, priemerná hodnota RPMN je 33,96% celkové náklady spojené s úverom predstavujú 891,72 eur, celková čiastka, ktorú musí v súvislosti s úverom dlžník zaplatiť je 3081,72 eur, výška splátky predstavuje 68,16 eur, z toho splátka istiny 52,14 eur a splátka úroku 16,02 eur pri ich počte 42. Poplatok za poskytnutie úveru je vo výške vo výške 219,- eur. Splatnosť 1. splátky je 1.12.2015 a konečná splatnosť úveru je 1.5.2019.

5. Medzi stranami sporu bola dňa 21.10.2015 uzatvorená aj dohoda o poskytovaní služieb k zmluve č. XXXXXXXXXXXX. Na jej základe sa žalovaný zaviazal žalobcovi poskytovať služby: informácia o zostávajúcich záväzkoch, odklad splatnosti splátok, informácia pred splatnosťou splátky, informácia o prijatí platby, vyhotovenie a zaslanie kópie dokumentácie, zmena zmluvy na podnet klienta, prepárovanie platieb na príslušnú službu, druhá upomienka zdarma, podpora call centra a osobné stretnutie s viazaným finančným agentom (Čl. II dohody) . Táto dohoda zakladá právo zákazníka na využívanie služieb a povinnosť uhradiť odplatu. Dohodnuté služby sú doplnkové a dobrovoľné, nemajú povahu podmienky alebo predpokladu pre uzavretie akéhokoľvek zmluvného vzťahu medzi poskytovateľom a zákazníkom. V Čl. I bode 7.1 predmetnej dohody je uvedené, že zákazník sa zaväzuje, že za služby na základe Dohody zaplatí mesačne poskytovateľovi odplatu vo výške 51,25 eur, pričom počet splátok je 42.

6. Z predloženej mailovej komunikácie medzi žalobcom a žalovaným je zrejmé, že žalovaný dňa 12.12.2017 v čase o 9.15 právneho zástupcovi žalobcu oznámil, že jeho predžalobná výzva zo dňa 9.12.2017 bola v spoločnosti zaevidovaná k zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX.

7. Z listu žalobcu adresovaného žalovanému zo dňa 9.12.2017 je zrejmé, že žalobca od žalovaného žiada, aby do 5 kalendárnych dní odo dňa doručenia výzvy zaplatil žalobcovi sumu bezdôvodného obohatenia v sume 651,50 eur a úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 651,50 eur od ... (pozn. neuvedené) do zaplata.

8. Z predloženého výpisu z účtu žalobcu je zrejmé, že dňa 27.10.2015 mu bolo na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX poskytnutých 1971,- eur. Podľa predloženého výpisu žalobca k predmetnej zmluve uhradil 597,05 eur.

9. Z vyjadrenia žalovaného z 27.11.2018 je zrejmé, že žalobca uhradil k predmetnej zmluve 2741,91 eur. Zároveň s podaním z 24.1.2019 žalovaný predložil prehľad platieb žalobcu k zmluve č. č. XXXXXXXXXXXX, podľa ktorého uhradil spolu v období od 2.12.2015 do 11.5.2016 sumu 2741,91 eur. Podľa písomného vyjadrenia žalovaného z 29.1.2019. žalovaný k zmluve č. XXXXXXXXXXXX uhradil sumu 2715,28 eur.

10. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že žalobcovi bolo zo strany žalovaného poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 1971 eur, čo predstavuje rozdiel medzi výškou úveru uvedeného v žalobe 2190 a výškou poplatku za poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 219 eur, ktorý bol žalobcovi zo strany žalovaného ešte pred poskytnutím spotrebiteľského úveru zrazený. Z jednotlivých podaní žalovaného vyplýva, že žalovaný mal žalobcovi, po vykonaní teda predčasnej splatnosti vrátiť poplatok vo výške 24,60. Tento poplatok, však žalobca, podľa dostupných informácií neviduje, čiže zatiaľ k tomu všetko. Splátku, ktorá bola pripísaná na účet žalovaného 2.12.2015 vo výške 119,41 eur, je skutkové tvrdenie, vyplývajúce z podaní žalovaného, žalobca toto tvrdenie nerozporuje, avšak ani nerozširuje žalobný petít o túto splátku.

11. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

12. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

13. Ako vyplýva z § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

14. V zmysle § 52 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

15. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

16. Ako vyplýva z § 53 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

17. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

18. Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší (§ 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka).

19. V zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy (ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

20. Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko, dátum narodenia, rodné číslo a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkový výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové

sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j)odplatu podľa osobitných predpisov,18aa)

k)ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

l)výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

m)právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

n)súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,

o)prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,

p)úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

q)upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

r)veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

s)výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,

t)informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,

u)právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,

v)spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

w)informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

x)právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,

y)názov a adresu príslušného orgánu dohľadu podľa § 23,

z)priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

aa)názov zmluvy, ktorý obsahuje slová spotrebiteľský úver v príslušnom gramatickom tvare.

21. Ako vyplýva z citovaného ust. § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a)zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,

b)zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa),

c)zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo

d)v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,

e)veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.

22. Ako vyplýva z § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškani. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

23. V zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Týmto vykonávacím predpisom je nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorý vo svojom §3 stanovuje, že výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

24. Podľa § 451 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

25. Ako vyplýva z § 457 Občianskeho zákonníka ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

26. V zmysle § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

27. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

28. Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení. V tomto prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatvárala žalovaná ako dodávateľ a žalobkyňa ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy, ako aj obsah úverových podmienok bol daný žalovanou bez možnosti žalobkyne privodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd má za to, že tým, že by na daný právny vzťah bol použitý režim Obchodného zákonníka, došlo by k znevýhodneniu postavenia žalobkyne ako spotrebiteľa v danom právnom vzťahu.

29. Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

30. Zmluvy uzavreté medzi stranami sporu sú spotrebiteľskými zmluvami v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

31. Ako vyplýva z § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred nepriateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

32. Podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav vrátane vydania bezdôvodného obohatenia, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len kolektívne záujmy spotrebiteľov). Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

33. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že dňa 21.10.2015 strany sporu uzavreli zmluvu o revolvingovom úvere pod č. XXXXXXXXXXXX, podľa ktorej žalovaný žalobcovi poskytol spotrebiteľský úver vo výške 2190,- eur, pričom úroková sadzba úveru bola 16,94% ročne, odplata za úver vo výške 26,94%, ročná percentuálna miera nákladov bola 24,36%, priemerná hodnota RPMN bola 33,96% celkové náklady spojené s úverom predstavovali 891,72 eur, celková čiastka, ktorú musí v súvislosti s úverom dlžník zaplatiť mala byť 3081,72 eur, výška splátky predstavuje 68,16 eur, z toho splátka istiny 52,14 eur a splátka úroku 16,02 eur pri ich počte 42. Zároveň mal žalobca uhradiť poplatok za poskytnutie úveru je vo výške vo výške 219,- eur. Splatnosť 1. splátky bola 1.12.2015 a konečná splatnosť úveru dňa 1.5.2019.

5. Medzi stranami sporu bola dňa 21.10.2015 uzatvorená aj dohoda o poskytovaní služieb k zmluve č. XXXXXXXXXXXX. Podľa Čl. I bod 7.1 predmetnej dohody sa žalobca ako klient zaviazal, že za služby na základe Dohody zaplatí mesačne poskytovateľovi odplatu vo výške 51,25 eur, pričom počet splátok je 42.

34. Súd mal za nesporné, na základe vyjadrení strán sporu, že žalobca k predmetnej úverovej zmluve žalovanému uhradil minimálne sumu 2715,28 eur (vyjadrenie žalovaného na čl. 111 spisu).

35. Uzatvorená úverová zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch; predmetná zmluva nie je vylúčená z pôsobnosti citovaného zákona. Žalovaný je právnickou osobou, ktorá v rámci predmetu svojho podnikania poskytuje spotrebiteľské úvery a žalobca bol v danom prípade spotrebiteľom, keďže je fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Nakoľko zmluva uzavretá medzi stranami sporu má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z., musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z.

36. Súd vykonaným dokazovaním mal ďalej za preukázané, že v zmluve o úvere absentuje jednoznačný údaj požadovaný zákonom o spotrebiteľských úveroch v zmysle § 9 ods. 2 písm. l) a to údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

37. V zmluve je uvedený iba počet splátok a výška mesačnej splátky a napriek tomu, že výška splátky je rozdelená na istinu a úrok, priamo v zmluve nie je uvedené, že spotrebiteľ má uhradiť ešte ďalšiu mesačnú platbu v sume 51,25 eur za ďalšie služby podľa Dohody o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX. Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je ani v súlade s uvedeným zákonným ustanovením. V zmluve č. XXXXXXXXXXXX sa uvádza len výška splátky bez bližšej

špecifikácie vo vzťahu k uzavretej dohode, t.j. nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

38. Pokiaľ by bol takýto údaj uvedený v inom dokumente (napríklad Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi) takýto dokument by musel byť podpísaný oboma zmluvnými stranami. Spotrebiteľ musí byť už v čase podpisu zmluvy informovaný o náležitostiach v zmysle § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch.

39. Ak totiž zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (§9 ods. 2 písm. ll) zákona o spotrebiteľských úveroch), takéto náležitosti sú obligatórnymi, a v prípade absencie uvedených náležitostí, je potrebné považovať poskytnutý úver za úver bezúročný a bez poplatkov. Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva potom zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie výšky splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (u každej takejto čiastkovej položky). Spotrebiteľ by takto nemal byť pri rozhodovaní sa, či zmluvu uzavrie, zavádzaný ani problematickým údajom o úrokoch, z ktorého nebude schopný vyvodiť, aké bude skutočné navýšenie sumy reálne mu poskytnutej a teda i celková cena, za ktorú si požičiava a ktorú takto bude povinný veriteľovi vrátiť.

40. Musí byť bez akýchkoľvek pochybností ustálené, že účelom uvedenej právnej úpravy je poskytnutie ochrany spotrebiteľovi. Spotrebiteľ má byť totiž informovaný o výške úrokov z úveru a poplatkoch súvisiacich s úverom. Žalovaný pritom ako dodávateľ má zákonnú povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť údaje o výške úrokov a poplatkov a to priamo v zmluve so sankciou straty práva na úroky a poplatky. Iba takáto informácia pre spotrebiteľa prispieva k transparentnosti trhu a umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku. Žalovaný v predmetnom prípade však túto možnosť nemal, keďže výška úrokov a poplatkov nie je uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere (porovnaj aj uznesenie NS SR sp.zn. 2Cdo/245/2010).

41. Pokiaľ ide o názor vyjadrený v Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, je potrebné uviesť nasledovné:

42. V uvedenej právnej veci Súdny dvor EÚ vo svojej odpovedi na 1. otázku uviedol, že Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.

43. Súdny dvor EÚ vo svojom rozhodnutí vyslovil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice. Zákon o spotrebiteľských úveroch, platný a účinný v čase uzavretia zmluvy, nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru.

44. Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch sa tak líši od požiadavky Smernice. Zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec Smernice a jednoznačne vyžaduje vyjadrenie jednak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov, v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom

úvere považuje v zmysle § 11 ods. 1 Zákona za bezúročnú a bez poplatkov. Smernica vyžaduje v spotrebiteľskej zmluve iba uvedenie výšky, počtu a frekvencie splátok spotrebiteľa.

45. Pri rozpore medzi Smernicou a zákonom sa nemôže bez ďalšieho automaticky uplatniť Smernica pred vnútroštátnym právom. Vnútroštátny súd musí skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci.

46. V prípadoch, kedy súdy rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok.

47. Súd preto musí skúmať, či môže Smernici priznať nepriami účinok. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ, je rozsah a medze nepriameho účinku smerníc vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Súd posúdi, či je možné uplatniť eurokonformný výklad, teda či vzhľadom na právnu povahu Smernice možno jej ustanovenia aplikovať pri výklade vnútroštátneho zákona. V takomto prípade musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu Smernice, musí ísť o výklad za použitia výkladových metód podľa vnútroštátneho právneho poriadku, nesmie sa jednáť o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Okrem uvedeného výklad zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty.

48. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho zákona contra legem (bližšie k danej problematike napríklad aj <http://www.najpravo.sk/clanky/preco-rozsudok-sdeu-vo-veci-home-credit-slovakia-c-a-klara-biroovanie-je-sposobily-zmenit-rozhodovaci-prax-vseobecnych-sudov-sr.html>).

49. V súlade s § 220 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) súd zohľadňuje aj ustálenú rozhodovaciu prax súdov. Pokiaľ ide rozsudok Súdneho dvora európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Biróovej, je potrebné uviesť, že judikatúra vyšších súdov sa v otázke jeho aplikácie odlišuje. Súd preto poukazuje na vyššie cit. ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka a najmä na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obdo 45/2012 zo dňa 24. júna 2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa“.

50. Súd preto pri výbere ustálenej rozhodovacej praxe priklonil sa k tej, ktorá uprednostňuje výklad sledujúci záujem spotrebiteľa, teda výklad pre spotrebiteľa jednoznačne výhodnejší, nakoľko princíp ochrany práv spotrebiteľa patrí podľa ustálenej praxe medzi jeden z najdôležitejších princípov právneho poriadku. V súvislosti s významnosťou tohto princípu súd poukazuje na názor vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 Cdo 1/2012, podľa ktorého „princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach (teda v závislosti od konkrétnych okolností) ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa.“

51. Pokiaľ ide Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15 súd poukazuje napríklad na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 21Co/104/2016 zo dňa 30. 03. 2017, v ktorom sa uvádza: „Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho zákona contra legem. Súd je preto názoru, že napriek odkazu žalovaného na predmetné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, zákon o spotrebiteľských úverov jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to ustanovuje § 11 tohto zákona, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.“

52. Pokiaľ žalobca namieta použitie iba gramatického výkladu bez ďalších súvislostí v predmetnej veci, súd poukazuje na rozsudok NS SR z 28.06.2016 sp. zn. 7Sžo61/2015, porov. tiež pri použití historického výkladu k totožnej dikcii podľa zákona č.258/2001 Zz. rozsudok NS SR vo veci 7Cdo/128/2016).

Slovenská republika do nového Zákona o spotrebiteľských úveroch prevzala z predchádzajúceho zákona totožnú dikciu splácania spotrebiteľských úverov podľa splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

53. Zároveň súd poukazuje na názor vyslovený Krajským súdom v Trenčíne v rozhodnutí sp.zn. 27Co/36/2017 zo dňa 28. 02. 2017: „K poukazu na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 zn. C-42/15 odvolací súd poukazuje v tejto súvislosti na Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 4. júla 2006, C-212/04 Adeneler, v ktorom uviedol, že povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva (pozri analogicky rozsudok zo 16. júna 2005, Pupino, C-105/03, Zb. s. I-5285, body 44 a 47). Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho, toto právo prináleží len vnútroštátnym súdom.

54. Súd tiež poukazuje na ďalšie rozhodnutia, a to na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 1Co/2/2017 zo dňa 28. 06. 2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 16Co/7/2017 zo dňa 24. 07. 2017, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11Co/164/2017 zo dňa 27. 06. 2017.

55. V súvislosti s rozsudkom Súdneho dvora EÚ C-42/15, súd poukazuje aj na názory v odborných článkoch: „Súdny dvor sa vo svojom rozhodnutí venoval výlučne sankciám vo vzťahu k absencii obligatórnych náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere a, napokon, za použitia výkladu a contrario z rozsudku vyplýva, že za nezávažné porušenie, ktoré by sa nemalo trestať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, možno považovať jedine absenciu takej zmluvnej náležitosti, ktorá nemôže nijakým spôsobom spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.“ (Systém ASPI - stav k 16.6.2017 do čiastky 66/2017 Z.z. Pokus o demýtizáciu rozsudku Súdneho dvora európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Biróovej)

56. Ďalej je potrebné uviesť, že pokiaľ sa jedná o nárok žalovaného na zaplatenie odplaty za služby v zmysle dohody o poskytovaní služieb zo dňa 21.10.2015 k zmluve č. XXXXXXXXXXXX, súd je toho názoru, že žalovaný nemal nárok na zaplatenia takto dojednanej odplaty.

57. Dohoda o poskytovaní služieb je typickou formulárovou zmluvou, ktorú uzatvorili strany sporu a to žalovaný ako dodávateľ a žalobca ako spotrebiteľ. Jedná sa o služby, ktoré sú viazané sa samotný poskytnutý úver. Dojednaná odplata za tieto služby v bola v dohode uvedená v sume 51,25 eur. Túto odplatu mal žalobca platiť mesačnými splátkami, celkovo za obdobie 42 mesiacov tak mal uhradiť sumu 2152,50 eur.

58. Súd je toho názoru, že tzv. dohoda o poskytovaní služieb bola len umelo vytvorená žalovaným ako samostatná zmluva, aj keď je nadväzujúca na príslušnú úverovú zmluvu. V skutočnosti však je potrebné ju vnímať ako súčasť úverovej zmluvy. Jedná sa o službu, ktorá mala byť poskytovaná zo strany žalovaného, a to v priamej súvislosti s poskytnutým úverom. Uvedenú dohodu možno považovať za rozpornú s dobrými mravmi, keďže spotrebiteľ mal zaplatiť za služby v nej uvedené odplatu vo výške predstavujúcej cca 109,21% z poskytnutého úveru. S poukazom na §39 Občianskeho zákonníka súd teda uvedenú dohodu považoval za absolútne neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi.

59. Súd predmetnú spotrebiteľskú vec a uzavretú Dohodu o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX podrobil preskúmaniu aj z pohľadu súdnej kontroly nekalých obchodných praktík.

60. V prípade, že dodávateľ uplatňuje právo po použití nekalej obchodnej praktiky, súd môže odmietnuť poskytnúť ochranu takto uplatnenému právu. Ak sa právo uplatňuje po použití nekalej obchodnej praktiky, ide o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

61. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely zákona o ochrane spotrebiteľa rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so zžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej dohody (§ 4 ods. 8 zákona

č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa). U iných praktík ako sú uvedené v prílohe č. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa je pre záver o nekalosti dôležitá existencia nižšie uvedených aspektov.

62. Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov (§ 7 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa).

63. Odbornou starostlivosťou sa rozumie úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti (§ 2 písm. u) zákona o ochrane spotrebiteľa).

64. Podstatným narušením ekonomického správania spotrebiteľa sa rozumie využitie obchodnej praktiky na značné obmedzenie schopnosti spotrebiteľa urobiť rozhodnutie, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil (§ 2 písm. r) zákona o ochrane spotrebiteľa).

65. Podľa ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

66. Zásada zakotvená vo vyššie uvedenom ustanovení vnáša do nášho právneho poriadku požiadavku dôsledne zachovávať dobré mravy. Zdôrazňuje to, že nepoctivému konaniu nesmie súd poskytnúť ochranu.

67. Dobré mravy sa v súdnej praxi využívajú ako kritérium ktoré obmedzuje subjektívne práva. Pojem dobré mravy nie je definovaný v zákone. Ich obsah spočíva vo všeobecne platných normách morálky, pri ktorých je daný všeobecný záujem ich rešpektovania. Posúdenie konkrétneho obsahu pojmu dobré mravy patrí od prípadu k prípadu sudcovi. Zmyslom tohto ustanovenia je zamedziť výkonu práva, ktoré je síce v súlade so zákonom, zodpovedná zákonu avšak odporuje dobrým mravom. V praxi sa stáva, že výkon práva je síce formálne v súlade so zákonom, ale jeho cieľom je dosiahnuť iný výsledok, než dotknutá právna norma vo všeobecnosti predpokladá. Následkom výkonu práva a povinnosti v rozpore s dobrými mravmi je neposkytnutie ochrany respektíve odopretie autoritatívneho rozhodnutia súdu potrebného na právneho vzťahu.

68. Zámer žalovaného dosiahnuť vymožitelnosť pohľadávky podpísaním Dohody o poskytovaní služieb zo dňa 21.10.2015 k zmluve č. XXXXXXXXXXX, ktorú podpísal žalobca, súd hodnotí ako nekalú obchodnú praktiku, pretože boli naplnené zákonné znaky tohto zákonného inštitútu a to nedostatok odbornej starostlivosti na strane dodávateľa, ako aj potenciálne riziko, že takéto konanie naruší správanie spotrebiteľa.

69. Zo samotného znenia dohody je zrejmé, že sa jedná o formulárový dokument, ktorý má zdanlivo pôsobiť ako zvýhodnenie spotrebiteľa poskytovaním „nadštandardných“ služieb, avšak v skutočnosti služby ako „informácia o zostávajúcich záväzkoch“, „informácia o prijatí platby“ prípadne stretnutie s finančným agentom, či operácie ako prepárovanie platieb sú bežnými administratívnymi úkonmi, ktoré by dodávateľ mal spotrebiteľovi poskytovať v rámci bežnej správy úveru a komunikácie s klientom.

70. Pri vyhodnocovaní praktiky dodávateľa súd musí operovať priemerným spotrebiteľom (Smernica Rady AEP 2005/29 bod 19 Preambuly).

71. V danom prípade uzavretím dohody sa však žalovaný iba snažil obísť ustanovenia o najvyššej prípustnej odplate za spotrebiteľský úver ako aj judikatúru súdov týkajúcu sa úroku z úveru v rozpore s dobrými mravmi a ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch týkajúce sa uvedenie skutočného údaja o RPMN, ktorý spotrebiteľovi zaručuje možnosť porovnať výhodnosť jednotlivých úverov. Takýto postup žalovaného, ktorý je výslovne špekulatívny v snahe obísť zákonné ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, preto nemôže požívať právnu ochranu (§3 ods. 1 Občianskeho zákonníka) zo

strany súdu. Takúto dohodou súd považoval za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi a zákonom a celý postup žalovaného za jeho obchádzanie.

72. Obdobný právny názor bol vyslovený aj v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn.15Co/39/2016 zo dňa 23.02.2016 : „, Dohoda o poskytovaní služieb bola uzavretá v ten istý deň a pod tým istým číslom ako Zmluva o revolvingovom úvere a hoci bola uzavretá na samostatnej listine, ako samostatný právny úkon, to ešte neodôvodňuje záver, že táto dohoda bola individuálne dohodnutá v tom slova zmysle, že svedčí o slobodnej vôli dlžníka pristúpiť na takéto osobitné zmluvné podmienky, ako tvrdí odporca. Dohoda o poskytovaní služieb má povahu formulára obdobného tomu, ktorého prostredníctvom zmluvné strany uzavreli samotnú Zmluvu o revolvingovom úvere, pričom dlžníkovi (navrhovateľovi) bola predložená na podpis spolu so Zmluvou o revolvingovom úvere. Nie je zrejmé, či dlžník (navrhovateľ) pochopil význam a zmysel Dohody o poskytovaní služieb, služieb, ktoré úzko a bezprostredne súvisia so Zmluvou o revolvingovom úvere, či dlžníkovi boli poskytnuté jasné a zrozumiteľné informácie o jej obsahu. Uvedené okolnosti súvisiace s uzavretím zmluvného vzťahu nemožno zneužívať k záverom o individuálnom vyjednaní - že dlžník mal možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na uzavretie aj tejto Dohody o poskytovaní služieb. Tvrdenie odporcu, že ak by navrhovateľ nemal záujem o podpis akéhokoľvek dokumentu, potom ho podpísať nemusel, je arbitrárne. A pokiaľ odporca poukazuje na to, že navrhovateľ mal možnosť s odporcom dohodnúť sa na zmene Dohody po jej podpise (ukončiť jej trvanie aj takýmto spôsobom) , tak takáto možnosť bola viacmenej len iluzórna, keďže sám odporca v odvolaní zdôraznil, že zmena každej zmluvy je v zásade možná len (vzájomnou) dohodou zmluvných strán - teda k zrušeniu Dohody sa vyžadoval súhlas odporcu, ktorého postavenie by sa udelením takéhoto súhlasu jednoznačne zhoršilo - stratil by možnosť výberu ďalších(nemalých) platieb od dlžníka, platených nad rámec úverových splátok. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom okresného súdu, že Dohoda obsahuje zmluvné podmienky, ktoré sú neprimerané, neprijateľné a dodávateľ (odporca) pri uzatváraní zmluvy uplatnil obchodnú prax, ktorú možno považovať za nekalú. Odhliadnuc od dôvodov nekalosti, ktoré uviedol okresný súd, nekalosť treba vidieť aj v tom, keď odporca použil, resp. vo všeobecnosti používa formulárový text dohody (ale aj zmluvy a všeobecných obchodných podmienok) s takmer nečitateľným (drobným) písmom.“

73. Súd je toho názoru, že tzv. dohoda o poskytovaní služieb bola len umelo vytvorená žalovaným ako samostatná zmluva, aj keď je nadväzujúca na príslušnú úverovú zmluvu. V skutočnosti však je potrebné ju vnímať ako súčasť úverovej zmluvy. Jedná sa o službu, ktorá mala byť poskytovaná zo strany žalovaného, a to v priamej súvislosti s poskytnutým úverom. Uvedenú dohodu možno považovať za rozpornú s dobrými mravmi, keďže spotrebiteľ mal zaplatiť za služby v nej uvedené odplatu vo výške 2152,50 eur pri poskytnutom úvere v sume 1971,- eur. S poukazom na §39 Občianskeho zákonníka súd teda uvedenú dohodu považoval za absolútne neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi.

74. Podľa § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok,

75. V zmluve č. XXXXXXXXXXXX bola uvedená RPMN vo výške 24,36 % pričom podľa prepočtu má byť správne uvedená sadzba 106,37% (výpočet súd realizoval prostredníctvom kalkulačky <S.:/..H..B.-T.>. Súd pri tomto výpočte vychádzal z výšky úveru 1971-eur výšky mesačnej splátky úveru 119,41 eur, pri ich počte 42 a poplatku za poskytnutie služby úveru v sume 219,- eur, za predpokladu, že úver bol spotrebiteľovi poskytnutý 27.10.2015 (podľa výpisu z účtu žalobcu) . Z daného vyplýva, že v zmluve je nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa, čo má podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy za následok, že tento úver je bezúročný a bez poplatkov, a to od počiatku aj z uvedeného dôvodu. Ak boli pre výpočet RPMN použité iné predpoklady, tieto v zmluvnom formulári chýbajú, pričom zákon s absenciou týchto predpokladov spája bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (§ 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch).

76. Pri údajoch o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Zákonodarca jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v

zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve tento údaj chýba, nie je uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN, a preto je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008, a to v článku 10 ods. 2 písm. g/ cit.: „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery. (porovnaj rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 5Co/59/2017 zo dňa 11.05.2017).

59. Obdobný právny názor bol vyslovený aj v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/124/2016 zo dňa 03.11.2016, sp. zn. 3Co/7/2017 zo dňa 06.04.2017.

60. Súd v súvislosti s chýbajúcim údajom o predpokladoch pre výpočet RPMN poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 10Co/50/2017zo dňa 10. 04. 2018 v obdobnej veci: „Ak zákon vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, je podľa názoru odvolacieho súdu nepochybné, že do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť i matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Ako inak by spotrebiteľ mohol preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN, ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. S nesprávne uvedenou RPMN v neprospech spotrebiteľa Zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 11 ods. 1 písm. d) spája následok v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. K údajom o RPMN (ročnej percentuálnej miere nákladov) odvolací súd zdôrazňuje, že ide o jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaúver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri údajoch o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Zákonodarcu jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Odvolací súd preto zastáva názor, že týmito predpokladmi je uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokovej sadzby a prípadných poplatkov. Je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve tento údaj chýba, nie je uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN, a preto už len z tohto jediného dôvodu je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ žalobca namieta formalistický výklad súdu, tak odvolací súd dáva do pozornosti, že obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008, a to v článku 10 odsek 2 písm.g/ cit.: „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery“.

77. Žalovaný nepreukázal, že v prípade Dohody a poskytovaní služieb k zmluve č. XXXXXXXXXXX sa jednalo o doplnkovú službu, ktorú žalobca uzavrieť nemusel. Vzhľadom na celkový charakter predmetnej dohody, výšku odplaty za služby prevyšujúcu výšku poskytnutého úveru, nemožno takúto službu považovať jednoznačne za doplnkovú. Ako bolo uvedené vyššie, zámerom takejto dohody je jednoznačne obísť ustanovenia o najvyššej prípustnej odplate za spotrebiteľský úver ako aj judikatúru súdov týkajúcu sa úroku z úveru v rozpore s dobrými mravmi (prevyšujúce 100% sadzieb úrokov z úveru poskytovaných bankami v čase uzavretia zmluvy) a v neposlednom rade aj obísť ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch týkajúce sa uvedenia skutočného údajov o RPMN, ktorý spotrebiteľovi zaručuje možnosť porovnať výhodnosť jednotlivých úverov.

78. Vyššie uvedené nedostatky údajov o RPMN majú za následok aj absenciu ďalších náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Taktiež zmluve absentovali všetky správne predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

79. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 11 ods. 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov.

80. Pokiaľ ide o poplatok za poskytnutie úveru v sume 219,- eur podľa bodu 5. zmluvy, je potrebné uviesť nasledovné: Ustanovenie § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka je však potrebné vykladať v súlade so smernicou Rady 93/19/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Podľa článku 4 ods. 2 smernice hodnotenie nekalej povahy podmienok sa nevzťahuje k definícii hlavného predmetu zmluvy, ani na primeranú cenu a úhradu na jednej strane, ako aj tovar alebo služby dodávané výmenným spôsobom na druhej strane, pokiaľ tieto podmienky sú zrozumiteľné. Podľa článku 3 smernice zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy ku škode spotrebiteľa.

81. Za hlavný predmet plnenia v zmysle európskej judikatúry sa považujú podmienky, ktoré upravujú základné plnenia zmluvy a ktoré ju ako také charakterizujú (napr. rozsudok SAIA d AHORROSY MONTE D PIEDAT D MADRID, EU: S: 2010:309, bod 34).

82. Sporný poplatok vo výške 219,- eur, ktorý je poplatkom „za poskytnutie úveru“, rozhodne nie je základným plnením úverovej zmluvy a teda nepredstavuje jej hlavný predmet plnenia. Druhý prípad vylúčenia súdnej kontroly nie je samotná cena, ale primeranosť ceny na jednej strane a tovaru a služieb na druhej strane ako protiplnenie (napr. Rozsudok C-26/13 zo dňa 30.4.2014 vo veci Arpad Kásler, Hajnalka Káslerné Raabai proti OTK Jelzalogbank Zrt, bod 54). Podmienky, týkajúce sa protihodnoty, ktorú dlhuje spotrebiteľ veriteľovi alebo ktorá má vplyv na skutočnú cenu, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť veriteľovi, teda v zásade nepatria do tejto druhej kategórie podmienok vylučujúcich súdnu kontrolu s výnimkou otázky, či je výška protihodnoty alebo cena, ktorá je dohodnutá v zmluve primeraná službe veriteľa (rozsudok C-143/13 zo dňa 26.2.2015 vo veci Bogdan Matei, Iona Ofelia Matei proti SC Volksbank Romania SA, bod 55, 56).

83. V danom prípade súd neposudzoval cenu ako jej primeranosť k dodanej službe, ale celú dohodu o cene za poskytnutie úveru, ktorá spočíva v tom, že spotrebiteľ má platiť za niečo, čo mu nie je dodané (tzv. teória skutočného plnenia). Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí sp. zn. 18Co/109/2011 uviedol, že za neprijateľnú zmluvnú podmienku považuje aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži záujmom dodávateľa. Súd dodáva, že posúdil komplexne celú zmluvu vrátane dohody, teda nielen výšku stanoveného poplatku, čo len potvrdzuje záver o neprijateľnosti celej tejto zmluvnej podmienky.

84. Tento poplatok je neprijateľný aj z dôvodu jeho neurčitosti. Poplatok by mal korešpondovať nejakému predmetu plnenia. Žalovaný bližšie nešpecifikoval, aké skutočné plnenie dostáva spotrebiteľ, keď zaň má zaplatiť poplatok 219,- eur, nakoľko za poskytnutie úveru spotrebiteľ zaplatí odmenu v podobe úrokov. Zákon o spotrebiteľských úveroch sice predpokladá okrem úrokov aj inštitút poplatku, je však nevyhnutné, aby sa ním platilo za skutočné plnenie poskytnuté spotrebiteľovi a bolo tiež v záujme spotrebiteľa. Dá sa len predpokladať, že poplatok za poskytnutie úveru je zrejme poplatkom za akúsi administratívnu agendu s tým spojenú. Aj keby sa pripustil takýto vedľajší predmet plnenia, súd považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorej zodpovedá poplatok za vedľajšie plnenie, ktoré si spotrebiteľ neobjednal a ktoré slúži výlučne v prospech dodávateľa. Súd poukazuje na Rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Karlsruhe (Oberlandesgericht Karlsruhe) z 3. mája. 2010 č. k. AZ 17 U192/2010, v ktorom sa konštatuje záver, že poplatky za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru sú neprijateľné „Ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľov a vystavuje ich neprijateľnému vedľajšiemu dojednaniu o cene“. Vyšší krajský súd potvrdil rozhodovaciu líniu, podľa ktorej je pre spotrebiteľa vždy neprijateľné spolplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované (vykonávané) vo vlastnom záujme dodávateľa (v súvislosti s vyššie uvedeným porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/86/2018 zo dňa 21.8.2018 v obdobnej veci).

85. V prejednávanej veci je možné za neprijateľnú považovať zmluvnú podmienku uvedenú v čl. I., bod 7.1. Dohody o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX z 21.10.2015. Na základe Dohody

mali byť žalobcovi poskytované služby: Informácia o zostávajúcich záväzkoch, Odklad splatnosti splátok, Informácia pred splatnosťou splátky, Informácia o prijatí platby, vyhotovenie a zaslanie kópie dokumentácie, Zmena zmluvy na podnet klienta, Prepárovanie platieb na príslušnú zmluvu a Druhá upomienka zdarma. Pri predmetnom zmluvnom dojednaní súd vidí jeho neprijateľnosť nie v samotnom predmete tohto dojednávania a jeho cene, ale v okolnostiach aplikácie tohto ustanovenia. Je zrejmé, že táto zmluvná podmienka platí aj v prípade, ak počas zmluvného vzťahu nedôjde zo strany dlžníka k požiadavke o vykonanie odkladu splátok úveru, k zmene zmluvy, k potrebe kópií dokumentov a pod. To znamená, že v konečnom dôsledku môže nastať situácia, že dlžník poskytne plnenie bez toho, aby obdržal za to protiplnenie. Súd považuje za samozrejmé, že v spoločnosti založenej na trhovej ekonomike je vyžadovanie plnenia bez reálneho poskytnutia protiplnenia minimálne rozporné s dobrými mravmi, pretože ide o plnenie, s ktorým spotrebiteľ ani nepočíta. Bolo by možné akceptovať podobnú zmluvnú podmienku v prípade, že by k plneniu zo strany spotrebiteľa došlo po poskytnutí určitej služby, avšak aj tu by súd vyhodnocoval, či išlo o službu na prospech spotrebiteľa. Dohoda o poskytovaní služieb nie je formulovaná tak, že ak spotrebiteľ skutočne chce konkrétnu službu využiť (odklad splátok, vyhotovenie a zaslanie kópie dokumentácie, zmena zmluvy na podnet klienta, prepárovanie platieb na príslušnú zmluvu, druhá upomienka zdarma, podpora call centra a osobné stretnutie s viazaným finančným agentom), môže si ju aktivovať (prípadne vykonať úkon, ktorý by bolo možné považovať za súhlas s jej využívaním za poplatok), ale je formulované tak, že službu napriek tomu, že ju spotrebiteľ ešte nepotrebuje a zjavne ani nechce, zaplatí už vopred poplatok. Hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach je preto nepochybná (porovnaj cit. . rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 25Co/22/2018 z 30.8.2018).

86. V danej súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR: „Pokiaľ je však zmluvná podmienka až v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý vzťah teória u prax navyše označujú za fakticky nerovný, nevyvážený, nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom.“ (Uznesenie Ústavného súdu SR z 24.2.2011, IV.ÚS 55/201-19).

87. Uvedené ustanovenie zmluvy bodu 5. zmluvy týkajúce sa poplatku v sume 219,- eur, ako aj ustanovenie čl. I., bod 7.1. Dohody o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX z 21.10.2015 je tak možné považovať aj za priečiace sa dobrým mravom v zmysle § 3 a § 39 Občianskeho zákonníka.

88. Súd v závere poukazuje na skutočnosť, že vychádzal zo skutočností a dôkazov sporovými stranami predloženými, pričom v súlade s § 154 CSP prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Toto ustanovenie sa použije vo vzťahu k dodávateľovi aj v spotrebiteľskej veci.

89. Súd mal za preukázané, že žalobca v prospech žalovaného uhradil pri zmluve č. XXXXXXXXXXXX sumu 2715,28 eur. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetný úver súd vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov a s prihliadnutím na skutočnosť, že žalovaný žalobcovi poskytol pri úvere č. XXXXXXXXXXXX celkovo reálne len sumu 1971,- eur (suma 219 eur predstavovala poplatok, ktorý si veriteľ stiahol zo sumy úveru), má súd za to, že žalovaný je povinný vrátiť žalobcovi plnenie získané bez právneho dôvodu, teda bezdôvodné obohatenie podľa § 451 Občianskeho zákonníka. Rozdiel medzi poskytnutými prostriedkami zo strany žalovaného a žalobcom uhradenými prostriedkami činí pri zmluve č. XXXXXXXXXXXX sumu 744,28 eur, pričom žalobca žiadal sumu 651,50 eur, súd preto jeho žalobe vyhovel.

90. Súd zároveň zaviazal žalovaného v zmysle § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka k zaplateniu zákonného úroku z omeškania vo výške 5,00 % z dlžnej sumy odo dňa nasledujúceho po uplynutí lehoty piatich dní od doručenia výzvy zo dňa 9.12.2017 žalovanému, t.j. od 19.12.2017 do zaplatenia.

91. Všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručenú je, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručenú najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t.j. akonáhle sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. januára 2011, sp. zn. 5 Cdo 129/2010).

92. Slovné spojenie „dostane do sféry jeho dispozície“ nemožno vykladať v zmysle procesných predpisov. Je ním treba rozumieť konkrétnu možnosť neprítomnej osoby oboznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória a súdna prax za takú možnosť považuje nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávneho úkonu adresátom, ale aj tie prípady, keď doručením listu alebo telegramu obsahujúceho prejav vôle do bytu adresáta či do jeho poštovej schránky, príp. i vhozením oznámenia o uložení takej zásielky do poštovej schránky adresát úkonu nadobudol objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne oboznámil s obsahom právneho úkonu. Stačí, ak mal objektívne príležitosť tak urobiť.

93. Jednostranný písomný prejav vôle je účinný voči adresátovi v okamihu, resp. dňom ocitnutia sa v jeho dispozičnej sfére a možnosťou adresáta oboznámiť sa s jeho obsahom (napr. vložením do poštovej schránky v mieste bydliska adresáta, ak sa tam zdržiava). Nie je prípadne rozhodné, že sa adresát nedozvedel v tento deň o obsahu právneho úkonu (Uz NS ČR z 26. 4. 2007, sp. zn. 28 Cdo 1334/2006).

94. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

95. Z uvedeného je zrejmé, že posúdenie otázky okamihu splatnosti pohľadávky žalobcu je potrebné odvodiť od ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka a skutočnosti, kedy sa prejav vôle žalobcu dostal do dispozičnej sféry žalovaného. Za kvalifikovanú výzvu k plneniu v prejednávanej veci je potrebné považovať výzvu žalobcu z 9.12.2017. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca žalovaného vyzval na plnenie listom zo dňa 9.12.2017 a túto výzvu elektronickou poštou (mailom) odoslal do dispozície žalovaného. Z elektronickej komunikácie datovanej 12.12.2017 je zrejmé, že žalovaný evidoval dňa 12.12.2017 výzvu o vydanie bezdôvodného obohatenia a tento deň súd považuje za okamih, kedy sa jednostranný písomný prejav vôle žalobcu stal účinným, nakoľko sa ocitol v dispozičnej sfére žalovaného s možnosťou adresáta oboznámiť sa s jeho obsahom, pričom žalovaný mal dlžnú sumu uhradiť do 5 kalendárnych dní, ktorá lehota uplynula 18.12.2017 a dňa 19.12.2017 už bol žalovaný v omeškaní s úhradou sumy bezdôvodného obohatenia. Uvedená skutočnosť ani nebola v konaní sporná, žalovaný doručenie výzvy do svojej dispozičnej sféry nepoprel. Žalobca navyše v predmetnej výzve ani neuviedol dátum, od ktorého žiada, aby mu žalovaný zaplatil úrok z omeškania (čl. 17 spisu).

96. Keďže ide o spotrebiteľskú zmluvu, výšku úroku súd priznal s poukazom na ust. § 517, ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia Vlády SR č. 87/95 Z.z. Ku dňu 19.12.2017 bola základná úroková sadzba európskej centrálnej banky vo výške 0,00 % p.a. a úroky z omeškania tak predstavujú 5,00 % ročne.

97. Vo zvyšku tak súd zamietol nárok žalobcu na úrok z omeškania od 11.5.2016 do 18.12.2017 vo výške presahujúcej 5,00 % ročne.

98. V súvislosti s omeškaním nároku z bezdôvodného obohatenia súd poukazuje aj na názor vyjadrení v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 20Co/18/2013 zo dňa 25.4.2013.

99. V zmysle § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

100. Podľa § 262 ods. 1, ods. 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

101. Pre účely určenia pomery úspechu medzi stranami sporu súd vyčíslil uplatňovanú pohľadávku žalobcu ku dňu podania žaloby dňa 31.1.2018. Žalobca požadoval sumu 651,50 eur, úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 651,50 eur odo dňa 11.5.2016 do zaplatenia, ktorý po vyčíslení ku 31.1.2018 predstavuje sumu 56,76 eur.

102. Z uplatnenej sumy 708,26 eur (ku dňu 31.1.2018) žalobca dôvodne uplatňoval istinu 651,50,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 651,50 eur od 19.12.2017 do zaplattenia, ktorý po vyčíslení k 31.1.2018 predstavuje 3,84 eur Spolu dôvodne uplatňoval 655,34 eur.

103. Žalobcov úspech tak predstavoval 92,53% ($655,34 \times 100 : 708,26 = 92,53\%$) a neúspech 7,47% po odpočítaní neúspechu žalobcu od jeho úspechu, žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov konania v pomere $85,06 = 85\%$, pričom uvedenú náhradu mu súd aj priznal. V zmysle platnej právnej úpravy o konkrétnej výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Vranov nad Topľou, písomne, v príslušnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.